

بیانیه آنتونیو گوترش، سرمنشی سازمان ملل متحد در نشست عالی وزیران در مورد وضعیت بشری در افغانستان

۱۳ سپتامبر ۲۰۲۱

عالی جنابان،

خانم ها و آقایان،

مردم افغانستان به زندگی نیاز دارند.

پس از چندین دهه جنگ، رنج و ناامنی، آنها شاید با خطرناک ترین ساعت خود روبرو هستند.

اکنون زمان آن است که جامعه بین المللی در کنار آنها بایستد.

اجازه دهید واضح سازم: این کنفرانس صرفاً در مورد آنچه ما به مردم افغانستان خواهیم داد نیست. این کنفرانس بخاطری این است که ما مدیون آن هستیم.

عالی جنابان،

حتی قبل از حوادث دراماتیک هفته های گذشته، افغان ها یکی از بدترین بحران های بشردوستانه را در جهان تجربه می کردند.

امروز، از هر سه افغان یک نفر نمی داند وعده غذایی بعدی آنها از کجا خواهد آمد.

اندازه فقر در حال افزایش است - و خدمات عامه نزدیک به سقوط است.

صدها هزار نفر مجبور به ترک اجباری خانه های خود شده اند.

در عین حال، افغانستان با خشکسالی شدید روبروست - دومین خشک سالی که در طی چهار سال به این کشور ضربه زده است.

بسیاری از مردم ممکن است تا پایان این ماه، درست با نزدیک شدن به زمستان، مواد غذایی خود را تمام کنند.

و البته، کوید ۱۹ همچنان در کشور ادامه دارد.

عالی جنابان،

خانواده ملل متحد - و بطور کلی سیستم بشردوستانه - برای مردم افغانستان خدمات فراهم نمودن غذا، فعالیت های نجات و مراقبت های ضروری طبی - از جمله مراقبت های صحت مادران، را ارائه مینماید.

ما مکانیزم های محکمی برای هماهنگی واکنش در توسعه و تلاش های بشردوستانه - که بر حقوق بشر متکی است، ایجاد کرده ایم.

من هفته قبل از مارتین گریفیتس، معاون سرمنشی در امور بشردوستانه و هماهنگ کننده کمکهای اضطراری، خواستم برای دیدار با رهبری طالبان به کابل سفر کند.

او تعهد ما را در ارائه کمک ها و حمایت های بشردوستانه مستقل و بیطرفانه به میلیون ها نفر از مردم نیازمند تقویت کرد.

وی بر نقش مهم زنان در ارائه کمک ها تأکید کرد و از همه یی طرف ها خواست تا حقوق، مصونیت و رفاه آنها را تامین کنند.

وی خواستار محافظت از همه افرادی ملکی در هر زمان - به ویژه زنان، دختران و اقلیت ها شد. مقامات ذیصلاح شخصاً و در نامه بعدی به گریفیتس معاون سرمنشی سازمان ملل متعهد شدند - که جهت حصول اطمینان از ارائه کمک به مردم افغانستان همکاری خواهند کرد.

به کارمندان ما و همه امدادگران باید اجازه داده شود تا کارهای حیاتی خود را بدون ترس و مزاحمت در یک فضای امن انجام دهند.

عالی جنابان،

برای ادامه تلاش های نجات بخش ما در افغانستان، ما فوراً به چهار چیز نیاز داریم. اول، تمویل مالی.

ما به تمویل مالی بیشتر نیاز داریم. ما هرچه عاجل به آن نیاز داریم. و ما به انعطاف پذیری کافی به آن نیاز داریم تا بتوانیم با شرایط سریعا در حال تغییر در ساحه سازگاری نماییم.

من از شما می خواهم تا به درخواست عاجل ۶۰۶ میلیون دلار کمک کنید تا در چهار ماه آینده به ۱۱ میلیون نفر کمک فوری دریافت گردد.

امروز ما از تخصیص ۲۰ میلیون دالر از بودجه مرکزی رسیدگی به واقعات عاجل سازمان ملل برای حمایت از عملیات بشردوستانه در افغانستان خیر می دهیم.

دوم، ما برای افزایش دسترسی های بشردوستانه، از جمله پل هوایی با کابل و دیگر مراکز در افغانستان، به کمک شما نیاز داریم.

سرویس هوایی بشردوستانه سازمان ملل متحد - یو ان هاس - (UNHAS) یک پل هوایی از اسلام آباد به قندهار، مزار و هرات ایجاد کرد و از اواخر ماه اگست عملیات ادامه دارد.

دیروز پروازهای یو ان هاس (UNHAS) از اسلام آباد به کابل از سر گرفته شد - و اکنون در سراسر کشور فعال اند.

این کار باید ادامه پیدا کند. به کار های خیلی بیشتر نیاز است.

ما باید بتوانیم امدادگران و تجهیزات بشردوستانه را به داخل و خارج از کشور منتقل کنیم.

ما بدون موانع به دسترسی سریع به نقاط مهم ضرورت داریم، تا بر واکنش و جابجایی اقلام کمکی در داخل کشور نظارت داشته باشیم.

ثالثاً، ما به حفاظت از حقوق زنان و دختران در افغانستان - از جمله دسترسی به تعلیم و تربیه و سایر خدمات ضروری - نیاز داریم.

یکی از نقاط روشن افغانستان امروز، نسل جدید زنان رهبر و کارآفرین است که در بیش از دو دهه گذشته تحصیل کرده و رشد نموده اند.

زنان و دختران افغان می خواهند اطمینان حاصل کنند که دستاوردها از بین نمی روند، درها بسته نمی شوند و امید خاموش نمی شود.

این امر مهمی برای آینده کشور و هر افغان است.

در نهایت، ما باید اطمینان حاصل کنیم که واکنش بشردوستانه ما نتنها جان افراد را نجات می دهد، بلکه معیشت را نیز نجات می دهد.

مردم افغانستان با فروپاشی تمام کشور روبرو هستند - همه بطور یکبار.

افغانستان با وضعیت اضطراری روبروست و ما باید از پیشرفت دو دهه گذشته محافظت کنیم.

با انجام این کار، ما باید اطمینان حاصل کنیم که اقتصادهای محلی فعال اند؛ مردم می توانند در اجتماعات خود و در خانه های خود بمانند؛ و اینکه آنها به خدمات اولیه، درآمد و حفاظت اجتماعی دسترسی دارند.

راه حل های موقتی بسیار مهم است - اما مردم افغانستان در طولانی مدت به حمایت ما نیاز خواهند داشت.

بنابراین، کشورهای عضو نیز سخاوتمندانه درهای خود را به روی افغان هایی که مجبور به ترک کشورشان شده اند، باز خواهند کرد.

و همه کشورهای عضو باید به مسئولیت های بین المللی حمایت از پناهندگان احترام بگذارند.

پشتیبانی ما باید با مقیاس نیازها مطابقت داشته باشد.

عالی جنابان،
خانم ها و آقایان،

در طول چندین سال درگیری من بار ها به کابل سفر کرده ام.

این مأموریت ها مملو از وحشت، بدبختی و اندوه بود.

اما این سفر ها همچنان با امید، ایمان، عزم و اراده افغانهای که من آنها را ملاقات کردم مشخص گردیده بودند.

آنها می خواهند فقر شدید ریشه کن شود. آنها می خواهند مشاغل مناسبی در دسترس باشد. آنها می خواهند زندگی و آزادی های اساسی آنها حفظ شود. آنها می خواهند کشورشان عاری از ناامنی و وحشت باشد. به طور خلاصه، آنها چیزی را می خواهند که هر یک از اعضای خانواده بشری می خواهند و مستحق آن هستند.

ما باید روی این امید و وعده سرمایه گذاری کنیم.

اجازه دهید با کلماتی ویژه تحسین و قدردانی از کارمندان سازمان ملل متحد و همه جامعه کمک کننده در افغانستان - که اکثریت آنها افغانها اند، صحبت هایم را تمام کنم.

آنها در سراسر کشور کارهای خارق العاده ای انجام می دهند و از همبستگی کامل من برخوردارند.

اجازه دهید ما متعهد شویم که آنها را همانطوریکه از مردم افغانستان حمایت می کنند حمایت کنیم - و اطمینان حاصل کنیم که آنها می توانند این کار را بطور مصون انجام دهند.

زمان کوتاه است و رویدادها در افغانستان به سرعت پیش می روند.

اجازه دهید آن خط نجات را به مردم افغانستان برسانیم - و هر کاری که می توانیم - و هر آنچه را که مدیون آن هستیم انجام دهیم - تا به آنها در حفظ امیدهای ایشان کمک نموده باشیم.

تشکر